

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἠληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἡρῶν διηρησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΨΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξέμηνος δραχ. 40. Τριμηνος δραχ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν Ἑλλῶν Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΗΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριεῖδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 46

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μπαίνουμε κατ'μέσα; εἶπε ὁ Ναντάς.

Ἦταν μιὰ ξύλινη παράγκα, μὲ πάγκους διλόγυρα γιὰ νὰ κάθονται οἱ ἐργάτες δταν περίμεναν τὸ πλοιο. Σὲ μιὰ γωνιά, ἕνας ἄνθρωπος πουλοῦσε ρακὴ καὶ πικρατέμπο.

— Τσοῦζει σήμερα, τοὺς εἶπε. Νὰ σὰς φέρω δυὸ ποτηράκια νὰ ζεσταθῆτε;

Ὁ Τζάκ ἤθελε νὰ «ζεσταθῶν» ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ πληρώσῃ αὐτόν. Φώναξε μάλιστα καὶ ἕνα ναύτη πού τουρτουρίζε, καὶ στὰ πόδια τοῦ σηματοφόρου, νὰ πηρὴ μαζὶ τοὺς. Ὁ ναύτης καὶ ὁ Ναντάς ἤπιαν τὴ ρακὴ τοὺς σὰ νεράκι. Ὁ μαθητὴς τοὺς μιμήθηκε: μόνον πού δὲν ἔκαμα καὶ αὐτὸς «ἄ!» καὶ δὲν ἐσκούπισε τὸ στόμα του μὲ τὸ μανίκι του. Ἀλλὰ πῶς τὸν ἔκαψε τὸ πιότη ἐκεῖνο! Σὰ νάχε καταπιεῖ ἀναλυτὸ μέταλλο, ἀναμμένο κάρβουνο, φωτιά!

Ἄξαφνα ἕνα σφύριγμα ἔσχισε τὴν οὐχίλη. Τὸ βραχάκι τοῦ Σαιν-Ναζέρ! Ἔπρεπε νὰ χωρισθῶν, ἀλλὰ θὰ ξαναβλεπόνταν.

— Εἶσαι καλὸ παιδί, Τζάκ, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς καλὲς συμβουλές σου!

— Τίποτα, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ σφιγγοντας τὸ χέρι τοῦ Ναντά μὲ τόση συγκίνηση, ὡς νὰποχωριζόταν γιὰ πάντα φίλο εἰκοσι χρονῶν. Μόνον, Σαρλό μου, κοίταξε καλά: μὴν ξαναπαίξῃς!

— Ποτέ! ποτέ καὶ! ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος πηδώντας, στὴ βάρκα βιαστικά, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ νέος του συμ-

βουλάτορας ἔτοιμο νὰ βάλῃ τὰ γέλια... Ἀπὸ ἐφυγε ὁ Ναντάς, ὁ Τζάκ δὲν εἶχε πιά τὴν παραμικρὴ διάθεση νὰ γυρίσῃ στὸ ἐργαστάσιο. Αἰσθανόταν μιὰν ἀσυνείθητη εὐθυμία, τούρχόταν νὰ τρέξῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ τραγουδήσῃ. Ἀκόμα καὶ ἡ οὐχίλη ἀπάνω στὸν ποταμὸ τοῦ φαινόταν ἄμορφο πρᾶγμα, φαιδρό, καὶ ἤθελε νάχη φτερά γιὰ νὰ τὴ διασχίσῃ. Καὶ ἄξαφνα τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα:

— «Τὸ μάλωμα τοῦ Λέμπτεσκὰμ θά ναι τὸ ἴδιο καὶ ἂν λείψω ἀκόμα λίγες ἄρες. Μιὰ πού ἔφτασα ὡς ἐδῶ, δὲν πετιέμαι τώρα ὡς τὴ Νάντη, νὰγοράσω τὸ δῶρο τῆς Ζεναΐδας;»

Μπήκε σὲ μιὰ βάρκα, πέρασε στὸ Κάτω-Ἰντρέ, βρέθηκε στὸ σταθμὸ, σὰ

νὰ πετοῦσε. Τόσο ἐλαφρὰ καὶ εὐκόλα τοῦ ἦταν ὀλα κείνο τὸ πρῶτ. Ἀλλὰ στὸ σταθμὸ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν εἶχε τραίνο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Πῶς νὰ περάσῃ τὸν καιρὸ του; Ἡ σάλα τῆς ἀναμονῆς ἦταν ψυχρὴ καὶ ἔρημη. Ἐξω ὁ βοριάς φυσομανοῦσε. Μπήκε σ' ἕνα ταβερνομαγέρικον πού, ἂν καὶ ἔξοχικό, συχνάζόταν περισσότερο ἀπὸ ἐργάτες παρ' ἀπὸ χωρικούς. Βρέθηκε ὀλα σχεδὸν τὰ τραπέζια γεμάτα. Ἐκεῖ τὴν ἔκαναν κατὰ προτίμησιν οἱ κακοὶ ἐργάτες, οἱ τεμπέλικες, ὅσοι ἔβρισκαν βαρειά τὴ δουλειὰ καὶ ἐλαφρὸ τὸ ποτήρι.

Πνιγμένος ἀπὸ τὸν καπνὸ πού ἐβγαζαν οἱ λάμπες τοῦ πετρελαίου καὶ οἱ πίπες, ζαλισμένος ἀπὸ τὸν ἀλαλητό, ὁ Τζάκ ἐδίσταζε ἀκόμα νὰ καθῆσθαι, δταν κάποιος τὸν φώναξε ἀπ' τὸ βάθος:

— Ἐ, Τσίρο! ἐδῶ εἰμαστε!

— Μπά! ὁ Βεντούζας!

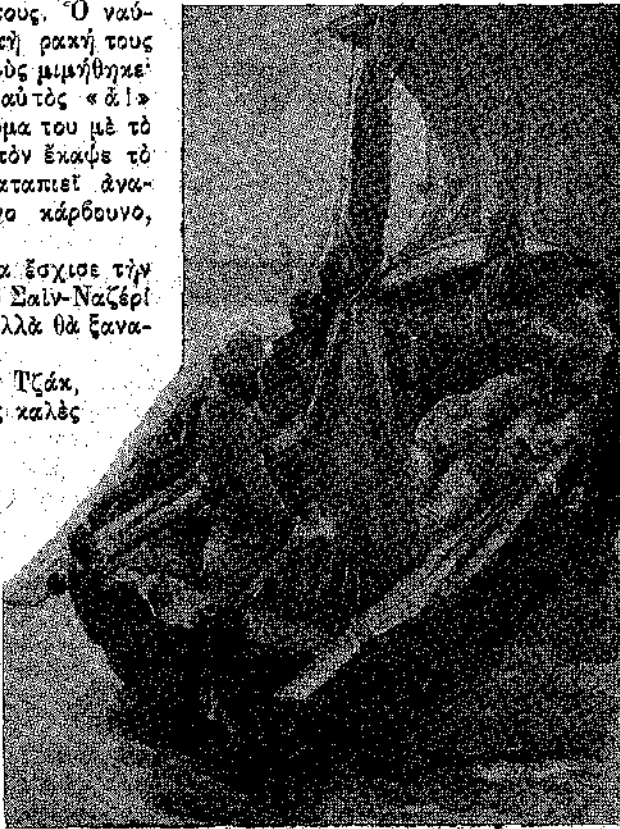
Ὁ Βεντούζας αὐτὸς ἦταν ἕνας ἐργάτης πού τὸν εἶχαν διώξῃ ἀπ' τὸ ἐργαστάσιο γιὰτὶ μεθοκοποῦσε. Στὸ ἴδιο τραπέζι καθόταν καὶ ἕνας ναύτης, ἡ καλύτερα μούτσος δεκάξῃ-δεκαεπτὰ χρονῶν. Ὁ Τζάκ πῆρε θέσιν κοντὰ τοὺς.

— Θὰ πῆξῃ καὶ σὺ ἕνα κρασάκι; τὸν ρώτησε ὁ Βεντούζας.

Ὁ Τζάκ δέχτηκε, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ κερᾶσῃ ὑστερα καὶ αὐτός. Ταῦ ἄρесе ὁ μούτσος. Φορούσε μὲ τόσο ἀσικλίχι τὴν ἄμορφη στολή του! Ἄν καὶ τόσο νέος, εἶχε κάνει δυὸ φορές τὸ γύρο τοῦ κόσμου καὶ μιλοῦσε γιὰ τὴ Γιάδα ὡς νὰ βρισκόταν ἐκεῖ ἀντίκρου, ἀπὸ τᾶλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ. Νὰ ὀρατο ἐπάγγελμα, συλλογιζόταν ὁ Τζάκ, γεμάτο περιπέτειες, κινδύνους, ἀγωνίες καὶ ἐλπίδες! Ὁ μούτσος ὁμως δὲν τὸ ἄρесе:

— Πολὺ ζουμι γιὰ τόσο λίγο κρέας, ελεγε καὶ ξανάλεγε.

Μὲ τὴν παροιμία αὐτὴ ἤθελε ἴσως νὰ πῇ πῶς ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὸν ἄνθρωπον πού εἶναι τόσο μικρός. Ἔτσι τὸ κατάλαβε ὁ Τζάκ καὶ ἡ ἔκφραση τὸν καταγοήτεψε. Τὶ ξηυνοὶ πού σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ θαλασσινοὶ!

Ἡ βάρκα σχίζει γοργῇ τὸν ποταμὸ... (Σελ. 386, στ. β')

Ο Βεντούζας όμως το πήρε αλλοιώτικα κι' είπε :

— Έτσι και στα Ίντρε. Πολύ ζουμί και λίγο κρέας, πολλή δουλειά και λίγος παράς...

Κι' άρχισε τὰ παράπονά του, τὰ αιώνια παράπονα των τεμπέλικων που τους φταίνε όλοι κι' όλα...

— Σ' αυτό έχεις δίκιο, αποκρίθηκε ο Τζάκ, και πολλά θα μπορούσε κανένας να πη...

Είχε θυμηθεί τις θεωρίες του Λαμπασέντ για τὰ δικαιώματα του εργάτη και την τυραννία του κεφαλαίου. Και στὰ μεθύσι του, τις παπαγάλιζε με τέτοια εδγλωττία, που έκαμε σιγά-σιγά τους άλλους να σωπάσουν και να τον άκουνε με θαυμασμό.

— Πώς φαίνεται πως ο μικρός αυτός είναι Παριζιάνος ! Τί γρήγορα που ξυπνούν κει-πέρα τὰ παιδιά !

— Αλλά σέ λίγο, η έντύπωση αυτή άλλαξε. Με τή φόρα που είχε πάρει, ο Τζάκ δεν κρατιόταν πιά.

— Έξυπνο παιδί, ψιθύριζαν οι άκροατές του, παράπε όμως, τὸ κακόμοιρο, αυτό φαίνεται...

Ο Τζάκ κάθεται τώρα στην όχθη του Δελίγγρα και δροσίζεται, συνέρχεται. Πώς βρέθηκε και-έξω, πάλι στο μούτσο, που του βρέχει τὸ μέτωπο ;

— Ένα ποτηράκι κρασί, καπετάνιο ;

— Ας τον ήσυχο τὸ γέρο Λασκάρ, του είπε τότε ο μούτσος στ' αὐτί.

— Ω, πολύ καλά ! αποκρίνεται ο Τζάκ τουρτουρίζοντας.

— Στὴ βάρκα ; Μά που θὰ πάμε ;

— Στὴ Νάντη. Μά δὲ θυμάσαι πὸς συμφώνησε αὐτὸν τὸν φερά, πρωτότερα στην ταβέρνα, νὰ σὲ πῆ με τὸ καιρι του στὴ Νάντη ;

— Ποιά φώνια ;

— Πραγματικῶς ὁ εργάτης κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμάτο φαγιά και μποτίλλιες.

— Εμπρός, παιδιά ! Ο καιρός είναι πρώμος. Σὲ μιά ὥρα θάμαστε στὴ Νάντη !

Ο Τζάκ, μὲ στιγμή, είδε καθαρά τί ετομαζόταν νὰ κάμη, κατάλαβε σὲ τί βάρθηρα κατρακυλοῦσε. Και θέλησε νὰ πηδήση σὲ μιάν ἄλλη βάρκα,

δαιμένη ἕκει κοντά, και νὰ γυρίση στὸ Ίντρε.

— Έλα λοιπόν, του φώναξε ο μούτσος. Είσαι ακόμα λιγάκι χλωμός' μά τὸ φαί θὰ σὲ συνεφέρει.

Καθισμένος τώρα μέσα στὴ βάρκα που σιζίζει γοργή τὸν ποταμό, τρώει μαζί με τους άλλους. Ο καθαρὸς ἀέρας του άνοίξε τὴν ὄρεση.

— Καθισμένος τώρα μέσα στὴ βάρκα που σιζίζει γοργή τὸν ποταμό, τρώει μαζί με τους άλλους.

— Αλλά σὲ λίγο, η έντύπωση αυτή άλλαξε. Με τή φόρα που είχε πάρει, ο Τζάκ δεν κρατιόταν πιά.

— Έξυπνο παιδί, ψιθύριζαν οι άκροατές του, παράπε όμως, τὸ κακόμοιρο, αυτό φαίνεται...

Ο Τζάκ κάθεται τώρα στην όχθη του Δελίγγρα και δροσίζεται, συνέρχεται. Πώς βρέθηκε και-έξω, πάλι στο μούτσο, που του βρέχει τὸ μέτωπο ;

— Ένα ποτηράκι κρασί, καπετάνιο ;

— Ας τον ήσυχο τὸ γέρο Λασκάρ, του είπε τότε ο μούτσος στ' αὐτί.

— Ω, πολύ καλά ! αποκρίνεται ο Τζάκ τουρτουρίζοντας.

— Στὴ βάρκα ; Μά που θὰ πάμε ;

— Στὴ Νάντη. Μά δὲ θυμάσαι πὸς συμφώνησε αὐτὸν τὸν φερά, πρωτότερα στην ταβέρνα, νὰ σὲ πῆ με τὸ καιρι του στὴ Νάντη ;

— Ποιά φώνια ;

— Πραγματικῶς ὁ εργάτης κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμάτο φαγιά και μποτίλλιες.

— Εμπρός, παιδιά ! Ο καιρός είναι πρώμος. Σὲ μιά ὥρα θάμαστε στὴ Νάντη !

Ο Τζάκ, μὲ στιγμή, είδε καθαρά τί ετομαζόταν νὰ κάμη, κατάλαβε σὲ τί βάρθηρα κατρακυλοῦσε. Και θέλησε νὰ πηδήση σὲ μιάν ἄλλη βάρκα,

δαιμένη ἕκει κοντά, και νὰ γυρίση στὸ Ίντρε.

— Έλα λοιπόν, του φώναξε ο μούτσος. Είσαι ακόμα λιγάκι χλωμός' μά τὸ φαί θὰ σὲ συνεφέρει.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Όταν ξεκινήσαμε ἀπὸ τις θερινές κατασκηνώσεις μας, μὲ διαφῆρη πρωινή ομίχλη σκέπαζε τριγύρω τὸ δάσος, και τὰ ἔλατα φαίνονταν μόνο σά σκοτεινές σιλουέτες, τυλιγμένες μὲ λευκὴ ἀχνα.

— Η Σκίπεζα είναι η καλύτερη πηγή τῆς Πάρνηθος, μά κι' η πιὸ δυσέρρητη.

— Ακούσε με, μου είπε. Βλέπεις ὅτι νυχτάνει.

— Ας τον ήσυχο τὸ γέρο Λασκάρ, του είπε τότε ο μούτσος στ' αὐτί.

— Ω, πολύ καλά ! αποκρίνεται ο Τζάκ τουρτουρίζοντας.

— Στὴ βάρκα ; Μά που θὰ πάμε ;

— Στὴ Νάντη. Μά δὲ θυμάσαι πὸς συμφώνησε αὐτὸν τὸν φερά, πρωτότερα στην ταβέρνα, νὰ σὲ πῆ με τὸ καιρι του στὴ Νάντη ;

— Ποιά φώνια ;

— Πραγματικῶς ὁ εργάτης κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμάτο φαγιά και μποτίλλιες.

— Εμπρός, παιδιά ! Ο καιρός είναι πρώμος. Σὲ μιά ὥρα θάμαστε στὴ Νάντη !

Ο Τζάκ, μὲ στιγμή, είδε καθαρά τί ετομαζόταν νὰ κάμη, κατάλαβε σὲ τί βάρθηρα κατρακυλοῦσε. Και θέλησε νὰ πηδήση σὲ μιάν ἄλλη βάρκα,

δαιμένη ἕκει κοντά, και νὰ γυρίση στὸ Ίντρε.

— Έλα λοιπόν, του φώναξε ο μούτσος. Είσαι ακόμα λιγάκι χλωμός' μά τὸ φαί θὰ σὲ συνεφέρει.

Καθισμένος τώρα μέσα στὴ βάρκα που σιζίζει γοργή τὸν ποταμό, τρώει μαζί με τους άλλους. Ο καθαρὸς ἀέρας του άνοίξε τὴν ὄρεση.

— Αλλά σὲ λίγο, η έντύπωση αυτή άλλαξε. Με τή φόρα που είχε πάρει, ο Τζάκ δεν κρατιόταν πιά.

για. Ο τρίτος, ὁ Ἄλέκος, ὄσο κι' ἂν ἔχει μερικὲς δεξιὲς ἀξιώσεις, δὲ λογαριάζεται, γιατί εἶναι δευτερότοκος. Κι' ἕνας δευτερότοκος, ὄσο κι' ἂν ἔχει διαθέσει τις τύχες του Κοιτορεδιθαύλη και τις «Περιπέτειες τριῶν Ρώσων και τριῶν Ἀγγλων», μένει πάντα, ὁ καϊμένος, δευτερότοκος.

— Η Σκίπεζα βρέθηκε ὕστερ' ἀπὸ περιπλανήσεις τριῶν ὁρῶν, κατὰ τις ὀνοίες ὁ Τιμολέων κι' ὁ Κώστας ἦταν συναρχηγὸι μὲ ἀξέπειαινὴ ὁμόνοια.

— Ακούσε με, μου είπε. Βλέπεις ὅτι νυχτάνει.

— Ας τον ήσυχο τὸ γέρο Λασκάρ, του είπε τότε ο μούτσος στ' αὐτί.

— Ω, πολύ καλά ! αποκρίνεται ο Τζάκ τουρτουρίζοντας.

— Στὴ βάρκα ; Μά που θὰ πάμε ;

— Στὴ Νάντη. Μά δὲ θυμάσαι πὸς συμφώνησε αὐτὸν τὸν φερά, πρωτότερα στην ταβέρνα, νὰ σὲ πῆ με τὸ καιρι του στὴ Νάντη ;

— Ποιά φώνια ;

— Πραγματικῶς ὁ εργάτης κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμάτο φαγιά και μποτίλλιες.

— Εμπρός, παιδιά ! Ο καιρός είναι πρώμος. Σὲ μιά ὥρα θάμαστε στὴ Νάντη !

Ο Τζάκ, μὲ στιγμή, είδε καθαρά τί ετομαζόταν νὰ κάμη, κατάλαβε σὲ τί βάρθηρα κατρακυλοῦσε. Και θέλησε νὰ πηδήση σὲ μιάν ἄλλη βάρκα,

δαιμένη ἕκει κοντά, και νὰ γυρίση στὸ Ίντρε.

— Έλα λοιπόν, του φώναξε ο μούτσος. Είσαι ακόμα λιγάκι χλωμός' μά τὸ φαί θὰ σὲ συνεφέρει.

Καθισμένος τώρα μέσα στὴ βάρκα που σιζίζει γοργή τὸν ποταμό, τρώει μαζί με τους άλλους. Ο καθαρὸς ἀέρας του άνοίξε τὴν ὄρεση.

— Αλλά σὲ λίγο, η έντύπωση αυτή άλλαξε. Με τή φόρα που είχε πάρει, ο Τζάκ δεν κρατιόταν πιά.

Τὸ δάσος εἶχε γινεῖ θεοσκοτεινο πιά. Οἱ πρώτες κουκουβάγιες ἀφίναν τις μακρὲς καλιές τους, που ἔμοιζαν ἀνὰ κυματιστοὶ λυγμοί.

Τὸ δάσος εἶχε γινεῖ θεοσκοτεινο πιά. Οἱ πρώτες κουκουβάγιες ἀφίναν τις μακρὲς καλιές τους, που ἔμοιζαν ἀνὰ κυματιστοὶ λυγμοί.

— Η Σκίπεζα βρέθηκε ὕστερ' ἀπὸ περιπλανήσεις τριῶν ὁρῶν, κατὰ τις ὀνοίες ὁ Τιμολέων κι' ὁ Κώστας ἦταν συναρχηγὸι μὲ ἀξέπειαινὴ ὁμόνοια.

— Ακούσε με, μου είπε. Βλέπεις ὅτι νυχτάνει.

— Ας τον ήσυχο τὸ γέρο Λασκάρ, του είπε τότε ο μούτσος στ' αὐτί.

— Ω, πολύ καλά ! αποκρίνεται ο Τζάκ τουρτουρίζοντας.

— Στὴ βάρκα ; Μά που θὰ πάμε ;

— Στὴ Νάντη. Μά δὲ θυμάσαι πὸς συμφώνησε αὐτὸν τὸν φερά, πρωτότερα στην ταβέρνα, νὰ σὲ πῆ με τὸ καιρι του στὴ Νάντη ;

— Ποιά φώνια ;

— Πραγματικῶς ὁ εργάτης κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμάτο φαγιά και μποτίλλιες.

— Εμπρός, παιδιά ! Ο καιρός είναι πρώμος. Σὲ μιά ὥρα θάμαστε στὴ Νάντη !

Ο Τζάκ, μὲ στιγμή, είδε καθαρά τί ετομαζόταν νὰ κάμη, κατάλαβε σὲ τί βάρθηρα κατρακυλοῦσε. Και θέλησε νὰ πηδήση σὲ μιάν ἄλλη βάρκα,

δαιμένη ἕκει κοντά, και νὰ γυρίση στὸ Ίντρε.

— Έλα λοιπόν, του φώναξε ο μούτσος. Είσαι ακόμα λιγάκι χλωμός' μά τὸ φαί θὰ σὲ συνεφέρει.

Καθισμένος τώρα μέσα στὴ βάρκα που σιζίζει γοργή τὸν ποταμό, τρώει μαζί με τους άλλους. Ο καθαρὸς ἀέρας του άνοίξε τὴν ὄρεση.

— Αλλά σὲ λίγο, η έντύπωση αυτή άλλαξε. Με τή φόρα που είχε πάρει, ο Τζάκ δεν κρατιόταν πιά.

Οἱ πρώτοι ὄστόσο, οἱ γυναῖοι ἕκείνοι, τραγουδώντας πάντα τὸν ὕμνο, ἔχουν μπεῖ στὸ ἀνάστατο ἀτελιέ.

Τὸ δάσος εἶχε γινεῖ θεοσκοτεινο πιά. Οἱ πρώτες κουκουβάγιες ἀφίναν τις μακρὲς καλιές τους, που ἔμοιζαν ἀνὰ κυματιστοὶ λυγμοί.

— Η Σκίπεζα βρέθηκε ὕστερ' ἀπὸ περιπλανήσεις τριῶν ὁρῶν, κατὰ τις ὀνοίες ὁ Τιμολέων κι' ὁ Κώστας ἦταν συναρχηγὸι μὲ ἀξέπειαινὴ ὁμόνοια.

— Ακούσε με, μου είπε. Βλέπεις ὅτι νυχτάνει.

— Ας τον ήσυχο τὸ γέρο Λασκάρ, του είπε τότε ο μούτσος στ' αὐτί.

— Ω, πολύ καλά ! αποκρίνεται ο Τζάκ τουρτουρίζοντας.

— Στὴ βάρκα ; Μά που θὰ πάμε ;

— Στὴ Νάντη. Μά δὲ θυμάσαι πὸς συμφώνησε αὐτὸν τὸν φερά, πρωτότερα στην ταβέρνα, νὰ σὲ πῆ με τὸ καιρι του στὴ Νάντη ;

— Ποιά φώνια ;

— Πραγματικῶς ὁ εργάτης κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμάτο φαγιά και μποτίλλιες.

— Εμπρός, παιδιά ! Ο καιρός είναι πρώμος. Σὲ μιά ὥρα θάμαστε στὴ Νάντη !

Ο Τζάκ, μὲ στιγμή, είδε καθαρά τί ετομαζόταν νὰ κάμη, κατάλαβε σὲ τί βάρθηρα κατρακυλοῦσε. Και θέλησε νὰ πηδήση σὲ μιάν ἄλλη βάρκα,

δαιμένη ἕκει κοντά, και νὰ γυρίση στὸ Ίντρε.

— Έλα λοιπόν, του φώναξε ο μούτσος. Είσαι ακόμα λιγάκι χλωμός' μά τὸ φαί θὰ σὲ συνεφέρει.

Καθισμένος τώρα μέσα στὴ βάρκα που σιζίζει γοργή τὸν ποταμό, τρώει μαζί με τους άλλους. Ο καθαρὸς ἀέρας του άνοίξε τὴν ὄρεση.

— Αλλά σὲ λίγο, η έντύπωση αυτή άλλαξε. Με τή φόρα που είχε πάρει, ο Τζάκ δεν κρατιόταν πιά.

Οἱ πρώτοι ὄστόσο, οἱ γυναῖοι ἕκείνοι, τραγουδώντας πάντα τὸν ὕμνο, ἔχουν μπεῖ στὸ ἀνάστατο ἀτελιέ.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΛΗ'

Οἱ πρώτοι ὄστόσο, οἱ γυναῖοι ἕκείνοι, τραγουδώντας πάντα τὸν ὕμνο, ἔχουν μπεῖ στὸ ἀνάστατο ἀτελιέ.

— Ε, λοιπόν, οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλης μποροῦν στὸ ἔξης νὰ κοιμοῦνται ἡσυχῶι :

Μὲ τις περιποιήσεις ἑνὸς γιατροῦ και τοῦ ἀντροῦς τῆς ἡ κυρία Ἐλιμὶρα συνήλθε ἀπ' τὴ λυποθυμία τῆς. Ἄνεν εἶχε γάρθει κανένα σπουδαῖο κακὸ ἢ γυναικί, ἔκτὸς ἀπ' τὸ φόβο τῆς, ἀπὸ λίγες γρατζουνιές κι' ἀπὸ ἕνα μικρὸ στίσιμο στὸ φουστάνι τῆς. Πούδς τὰ λογαριασε !

Τώρα συμπεραίνουν, καταλαβαίνουν ὄλοι πὸς ἡ Ἄραπα, φεύγοντας ἀπὸ

τὴ Δέσχη, εἶχε ἀνεβεί στὴν ταράτσα τοῦ πύργου και, ἀπὸ ἀπροσεξία τῆς βέβαια, εἶχε πέσει στὴ σκεπὴ τοῦ ἀτελιέ. Που βρέθηκε ὄμως κι' ἕκείνο τὸ ἀρκουδοτόμαρο, κι' ἡ ἀρκουδοκεφαλή, και τὰρκουδοπόδα ;;;

Μυστήριο ! Ἀίνιγμα ! Γρίφος !

Οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν τις πὸ παραξένες ὑποθέσεις ἄλλὰ κανέναν δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψη τὴν ἀλήθεια.

— Αμ ὁ κόντε-Πίπης ; Τί ἔκανε αὐτός ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΟΗΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΟΒΙΔΕΣ ΑΝΘΟΦΟΡΕΣ

Αγαπητοί μου,
ΝΑΣ φίλος μας εθαύμαζε προχθές πώς κρατούμε τη Σελίδα Συνεργασίας «σε τέτοια περιωπή», ενώ άλλα περιοδικά, που απ' τη Διάπλασι πήραν αυτό το σύστημα, δεν το κατορθώνουν. Τό βρισκω τόσο φυσικό! Τα περιοδικά εκείνα, για να κολακεύουν τους αναγνώστες τους, δημοσιεύουν δε, τις στέλνουν, χωρίς καμιά έγκληση κι' επεξεργασία. Η Διάπλασις απεναντίας διαλέγει με αυστηρότητα τα καλά, κι' αυτά πάλι σπανίως τα δημοσιεύει όπως της τα στέλνουν: κάνει διορθώματα, συμμορφώνει τη γλώσσα, σβύνει καμιά φράση περιττή, προσθέτει καμιάν άλλη ανάγκη. Αλλά υπάρχει και άλλος λόγος, ακόμα πιο σπουδαίος, που ή Σελίδα μας κρατιέται σε περιωπή. Είναι που ή Διάπλασις έχει τα πιο διαλεχτά παιδιά. Γι' αυτό είναι και λίγα μπροστά στους αναγνώστες των περιοδικών εκείνων που έχουν τόσο κυκλοφορία. Παιδιά λοιπόν διαλεχτά, — με γούστο, με μόρφωση, με κλίση, με γνώση, — δεν μπορούν παρά να στέλνουν διαλεχτά πράγματα.

Ω, αν δεν ήταν αυτό! Χίλια διορθώματα απ' το χέρι της Διαπλάσεως δεν θάταν ικανά να δώσουν το χιλιόστο από το ενδιαφέρον που παρουσιάζει ή Σελίδα μας! Ούτε ή μεγαλύτερη αυστηρότητα θα χρειαζόμην σε τίποτα τη στιγμή π: χ: που ή Μεγάλη Έλλάς, ή Διόλντα, ή Δέλια, ή Άρης, ή Πανταχού Παρών, ή Σάνθιππος, ή Μάγισσα, ή Βασίλισσα στις Παπαρούνες και καθέξής, — για να μην αναφέρω παρά τους ήρθαν στην άκρη της πέννας μου, — δεν θάταν παιδιά της Διαπλάσεως παρά των άλλων περιοδικών, και αν απεναντίας δεν θάσπελναν έργα τους στη Διάπλαση παρά οι πάντοδαποι εκείνοι «αναγνώστες». Μα θάταν ποτέ δυνατό τέτοιο ανάποδο πράγμα; Θά μπορούσε ποτέ ένα διαλεχτό παιδί να μην προτιμή αποκλειστικά τη διαλεχτή Διάπλασι; Αυτός, αυτός είναι ο κύριος λόγος που ή Σελίδα μας θαυμάζεται τόσο για την «περιωπή» της και που απ' αυτήν βγήκαν τόσοι και τόσοι διακρινόμενοι σήμερα λογοτέχνες.

Νά και το Αφρισμένο Κώμα που τόσο αντίκωπη έκαμαν τελευταία οι «Οβίδες» του. Τι είναι, νομίζετε, αυτό το Αφρισμένο Κώμα; Ένα κοριτσάκι στη Μυτιλήνη, πολύ έξυπνο, γεννημένο κι' αναστημένο από παλιά Διαπλασοπούλα ενθερμάτατη. Στο σπίτι της υπάρχουν όλοι οι παλιοί τόμοι της

Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της κι' ως πέρου ακόμα το κοριτσάκι αυτό, οδηγούμενο απ' την καλή του μητέρα, τίποτ' άλλο δεν έδιδάβαζε απ' αυτούς. Αυτούς και τα βιβλία του Σχολείου. Πώς μπορούσε λοιπόν να μη μορφωθεί, να μη διαπλάσθι, να μην αποκτήση γούστο, ή να γίνει συνδρομητρια σ' άλλο περιοδικό, — για φαντασθήτε! — ή να μη στέλνη στη Διάπλασι της τόσο δημοφά πράγματα και γράμματα;... Νά σας πω λοιπόν, και μέσα μάρασαν πολύ αυτές οι «Οβίδες». Τι καλό τό θέμα, είπα, και τί απήχηση που θά έχη αυτή ή σκέψη του Αφρισμένου Κώματος! Γιατί και σε ποιο σπίτι δεν υπάρχει μια τουλάχιστο όβιδα που τη μεταχειρίζονται γι' ανθοδόχη; Και πόσοι δεν θάκαμαν την ίδια σκέψη βλέποντας τέτοιες ανθοφόρες όβιδες; Πρώτη ή Δεσπνή Μαργαρίτα που τόγραφε προχθές στη Διάπλασι. Μα κι' εγώ, που έχω στο γραφείο μου μία όβιδα και συχνά τη βλέπω ανθοστολισμένη, συλλογίστηκα κάποια πώς τα λουλούδια μπορεί να μνητής παραταριάζουν...

Μου τή χάρισε, θυμάμαι, ένας φίλος μου στρατιωτικός, που τή σήκωσε ο ίδιος απ' το πεδίο τής μάχης, στήν Ηπειρο νομίζω το 1897. Τούρκοι λοιπόν όβιδα. Τό κανόνι του έχθρου τήν είχε ρίξει στο έλληνικό, για να σκοτώση, να γκρεμίση, να καταστρέψι. Κι' ίσως γκρέμισε, κι' ίσως σκότωσε, όταν ξέσπασε κει, ξερώνοντας τό θάνατο, τόν δλεθρο που είχε μέσα της... Πάει λοιπόν να τή έχω στο τραπέζι μου, τή φόνισσα, και να τη βλέπω μασκαρεμένη πότε σε βάζω με λουλούδια και πότε σε βάζω ενός χαριτωμένου μικρού αγάλματος «εξακνθιζόμενου»; Μα τί σχέση έχουν με τήν όβιδα τού κανονιού τή ειρηνική, τ' άθθα αγρολούλουδα, ή αυτό τό δημοφιλές παιδάκι, ο μικρός βοσκός, που βγάζει απ' τό πόδι του τό αγνάθι;... Νά ταν τουλάχιστο από κανένα πόλεμο νικηφόρο, σαν τού 1912-13. Αλλά τό 1897 νικηθήκαμε. Αυτές τις όβιδες ίσα ίσα φοδηθήκαμε και τό σκάσαμε απ' τή σύνορα, αφήνοντας τούς Τούρκους να μπουν, να προχωρήσουν ως τή Λαμία. Και να συλλογιέμαι πώς τις έχουμε τώρα κι' αυτές στα σπίτια μας και τις στολιζουμε με λουλούδια!...

Αλλά τί τά θέλετε! Τέτοιος είναι ο άνθρωπος και τέτοιος είναι ο κόσμος. Τά όργανα του πολέμου, άμα περάση τό πόλεμος, γίνονται όργανα ειρήνης. Τά χρησιμοποιεί καθένας όπως μπορεί, για να μην τά πατάξη και πρέπει να ομολογήσουμε πως αυτές οι όβιδες είναι ένα κι' ένα γι' ανθοδόχες. Νομίζεις πως έγιναν ξεπίτηδες! Ξαπίτα μήπως και σε πολλά τούρκικα σπίτια δεν θά υπάρχουν όβιδες έλληνικές για τήν ίδια χρήση; Αυτό μεθ δίνει κάποια

ανακοφιση και κρατώ τήν όβιδα μου που μία στιγμή μου ήρθε να τήν πετάξω στην αποθήκη... Συλλογιέμαι ακόμα πως τά παλιά κανόνια τά στήνουν στους μώλους για να δένονται τά πλοία, ενώ γύρω τους παίζουν, τρέχουν, χορεύουν, — άλλου είδους λουλούδια, — μικρά παιδιά... Τόν παλιό καιρο, τά πολεμικά τουφέκια είχαν βέργες σιδερένιες, που οι απόγονοι τών πολεμιστών τις έκαναν ούδρες για κυνήγι. Και τά θραύσματα ακόμα τών όβιδων, που καμιά φορά παίρνουν κάτι άλλο κατα σχήματα και κάτι δημοφά χρώματα, πολλοί τά κάνουν παρές-πασιέ... Αφίνω τώρα ότι μερικοί αγαπούν αυτά τά πράγματα ακριβώς γιατί τούς προξενούν και κάποια φρίκη. Τήν όβιδα π.χ. τή θέλουν γι' ανθοδόχη επειδή έσκασε σε μία μάχη κι' έφερε καταστραφές. Βρίσκουν μίαν «άντιθεση» στη σημερινή της χρήση, που τούς ικανοποιεί. Αν αυτό είναι μία διαστροφή γούστου, ή, υπάρχει στον κόσμο και παλύ χειρότερες! Κάποτε στη Γαλλία κατατομήθηκε ένας μεγάλος κατοδργος που τόν έλεγον Πραντζίνι. Ένας «έπιχειρηματίας» πήρε τό πετάι του και κατασκεύασε μ' αυτό... πορτοφύλια, που τάνοπολίσσε. Φαντασθήτε λοιπόν τί διαστροφή έπασχον εκείνοι που ήθελαν ναχουν πορτοφύλι από τό πετάι τού Πραντζίνι! Άλλοι παίρνουν ανθρώπινα κρανια και τά κάνουν ποτήρια τού κρασιού, τής σαμπάνιας. Και μία φορά ήταν τής μόδας κάτι ακριβότατα κι' άπεισιότατα βραχιόλια, καμωμένα από ξερά... μάτια μουμιών! Τέτοια παράξενα στον κόσμο θα θέλετε. Και πρέπει να ομολογήσουμε πως τό πιο άθωο είναι ή μανία μερικων γι' αυτές τις όβιδες...

Όπωςδήποτε κρατώ τή δική μου. Τό κομμάτι τού Αφρισμένου Κώματος μου άρεσε, μ' έκανε να θυμηθώ τόσα πράγματα, άλλα όχι και να τήν πετάξω. Μόνο, γι' αγάπη της μικρής μας φίλης, δεν θά τής ξαναδώλω λουλούδια. Θά τήν έχω για βάζο τού «εξακνθιζόμενου»...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΟΓΡΑΦΙΕΣ

15.
Θεία ή όμορφιά της Άττικής στη λουλουδιάρια φύση! Γιούλια, πορφύρες, κόκκινα, Νάρδων ληνές, σβυσμένοι άχοι, καλαϊτισμοί σε βρύση, Ύμνος, τραγουδι, ζωγραφιά, — τά δειλινα σου, Αθήνα.
Κι' αγά σαν πέσει ανάλαφα τό βράδι να τούς μενεξέδες σου, Ύμνητέ, [θερίσει Σάν Κασταλία γλυκά ή ψυχή τ'αγαυού] [δ' αναβρύσει: Αποψε έμέ, άποψε άιμέ, άποψε κάψε με [καίμε...]
ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ
(Μυθοιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
Άφου έδωσε τήν τρομερή αυτή είδοποίηση, ο μηχανικός έπεσε πάλι έξαντλημένος στο κρεβάτι του. Ο όπολοχαγός τόν άφησε να σκαφθεί μία στιγμή κι' ύστερα τούπιασε τό χέρι και τόν ρώτησε ήρεμα:
— Σκαθήτε, κύριε, άς μιλήσουμε λογικά. Λέτε ότι άρχηγός κι' οι συνοδοί τού κρύβονται σ' αυτό τό υπόγειο. Αν άνατιναχθούν μετς, όπως φοβάστε, θάνατιναχθούν κι' αυτοί.
— Δε μπορείτε να ξέρετε, είπε ο κ. Καρινό, τί διαβολικά σχέδια μπορεί ναχει αυτή ή γυναίκα. Όσα είδατε έως τώρα σας έπεισαν, πιστεύω, για τή δύναμή της.
— Μπορείτε να μάς πητε που μπορεί να βρισκεται ή εστία τής έκρηξεως;
— Εγώ ξέρω μόνο, άποκρίθηκε ο μηχανικός, ότι κάπου πίσω από τούς τοίχους αυτού τού υπογείου, υπάρχει κρυμμένος ένας άνθρωπος, που περιμένει τή στιγμή για να βάλει τό δάχτυλό του σ' ένα κουμπί, που θάνατινάξει εσθός στον άέρα — δλάκερο τό βουλό.
Όλοι άκουσαν βουβοί τά τρομερά αυτά λόγια. Η θέση τους ήταν τρομερή. Από στιγμή σε στιγμή, περιμεναν τήν έκρηξη που θά τούς έθαφτε μέσα σ' αυτό τό υπόγειο. Μα ο μηχανικός κατάλαβε πόσο δλεθριο ήταν ναφίσει τούς άνδρες του σ' αυτή τήν αντίκωπη, έστω κι' ένα λεπτό παραπάνω, και με αξιοθαύμαστη έτοιμότητα, φώναξε, σχεδόν εσθμα:
— Δε βρυέστε! Άφου δε μάς ανατιναξαν ως τώρα, θά πεί πως δεν τχουν σκοπό να μάς ανατινάξουν... Εμπρός στις άλλες πόρτες!

Άφησε τό Φραγκίσκο δίπλα στον κ. Καρινό και μαζί με τούς άνδρες του έσπασε διαδοχικά όλες τις πόρτες. Πίσω από μία, βρήκαν ένα μαγειριό μ' ένα μάγειρα.
— Ζήτω! φώναξε αυτός πετάγοντας φηλά τόν άσπρα του σκούφο. Καλώς τά πατριωτάκια! Μα πως άργήσατε έτσι;
Ήταν ο Μάριος. Ο καινέμος ζήτησε κιόλας να γίνει κι' αυτός στρατιώτης. Μα ο όπολοχαγός δεν είχε έμπιστοσύνη και διέταξε να τόν δέσουν. Ο Μάριος δεν ήξερε τί να υποθέσει

και στάθηκε να τόν δέσουν άμλλητος. Στην τρίτη πόρτα βρήκαν περισσότερη αντίσταση, γιατί ήταν ντυμένη με λαμαρίνα. Ο όπολοχαγός συλλογίζταν με τρόμο: «Έδώ μέσα είναι ο άρχηγός, ο Θεός βοηθός!» Κι' άποχαίρετοσας με τό νού του τούς δικούς του, έκαι κάτω, στη γαλλική επαρχία. Η πόρτα έσπασε στα τελευταία κι' όστόσο δεν έγεινε ακόμα καμιά έκρηξη!
Μπήκαν σ' ένα πλούσιο μπουγτουάρ

«Πήγε λιγάκι κονιάκ.» (Σελ. 358, στ. γ')

με τοίχους ντυμένους με μπλε μεταξωτό και με τό πάτωμα στρωμένο με δέρμα άσπρης άρκούδας. Ο όπολοχαγός έμεινε άμλλητος, κοιτάζοντας μία άπιστευτη όπτασία. Μία ύπεροχη γυναίκα με μαύρο ντεκολτέ φόρεμα, καθόταν σ' ένα γραφείο, όπου ήταν ένα τηλέφωνο, και τούς κοιτάζε άτάραχη.
— Φραγκίσκο! Φραγκίσκο! φώναξε ο όπολοχαγός.
Τό παιδί έστρεψε και καθώς είδε τήν όμορφη όπτασία, φώναξε:

«Έν όνόματι τής γαλλικής έξουσίας, κυρία σας συλλαμβάνω!» (Σελ. 369, στ. β')

— Αδτή είναι... Ο άρχηγός! Η μίς Μαργκαρέτ!
Ο όπολοχαγός χαμογέλασε με κάποια περηφάνεια. Και με τό δικίο του. Επιστέλνος είχε μπρός του τή διαβολική και θρυλική αυτή γυναίκα, τήν άρχηγό αυτό που έβαζε σε τόση άνησυχία τή γαλλική κυβέρνηση! Αυτός, ένας άπλος όπολοχαγός, θά είχε τήν τιμή να τή συλλάβει! Αδτή τή στιγμή έσχασε κάθε κίνδυνο. Μπήκε όρμητικά στο δωμάτιο, μέρασας τό τηλέφωνο απ' τό γραφείο κι' είπε:
— Έν όνόματι τής γαλλικής έξου-

σίας, κυρία, σας συλλαμβάνω! Μη κουνήθητε καθόλου, γιατί αν σαλεύσετε μοναχά τό δαχτυλάκι σας, σας τινάζω τά μυαλά!

Και προσέθεσε χαμογελώντας:
— Κι' όμολογώ πως αυτό θά ήταν κρίμα!

— Τι γυρεύετε από μένα; ρώτησε ή κυρία, με γλυκιά και σοβαρή φωνή.
— Επισθυμώ να με ακολουθήσετε ως άπάνω, όπου θά σας ανακρίνομε, γιατί εδώ κάτω τά πράγματα δεν μου φαίνονται και πολύ όγούρα.
Η γυναίκα έμεινε και πάλι άτάραχη και δεν άπάντησε μιλά.
— Σηκωθήτε και βαδίζετε πρώτη, πρόσταξε ο άξιωματικός. Θά επισκεφθώμε μαζί τρία δωμάτια ακόμη, όπου βέβαια θά κρύβονται οι σύνοχοί σας.
Μιλιά.
— Εμπρός!

Η γυναίκα σηκώθηκε και βάδισε μπρός απ' τόν άξιωματικό, που κρατούσε πάντα τό ρεβολβόρο του γυρισμένο άπάνω της. Ο Φραγκίσκος βάδισε στο πλάι της και τήν εξέταζε προσεχτικά. Ύστερα από κάμποσα βήματα, ή γυναίκα κλονίστηκε και λίγο έλειψε να πέσει. Έκαμε μία κίνηση, σά ναθελε νακουμπήσει στον τοίχο, μα ο όπολοχαγός πρόστασε και τήν κράτησε και για να τήν φοδησει, γύρισε τό πιστόλι του προς τάπάνω και τραθήξε. Ο κρότος άντήχησε τρομερά μέσα στο άπέραντο υπόγειο.
Η ύπεροχη αυτή γυναίκα έγινε τότε κατάκλωμη, δάκρυα κόλισαν απ' τά μάτια της και, με φωνή πούτρεμε, παρακάλεσε:
— Μη μέσκοτώσεται!
Ο Φραγκίσκος, καθώς είδε τή γυναίκα αυτή να κλαίη και να παρακαλεί, είχε μία ξαφνική ιδέα. Μία γυναίκα που κλονιζόταν και κέτευε, όσο κι' αν έμοιαζε καταπληχτικά με τή μίς Μαργκαρέτ, δε μπορούσε να είναι ή ίδια! Θυμήθηκε ξαφνικά τό δειπνο, όπου είχε παρευρεθεί, κάτω από τό κινητό τραπέζι. Τό βράδυ εκείνο ήταν δυό, δυό γυναίκες απάράλλαχτες.
— Όπολοχαγέ μου, φώναξε, προσέξτε! Η γυναίκα αυτή δεν είναι ή μίς Μαργκαρέτ.
— Τι λές; φώναξε ο όπολοχαγός, μα σ' δεν είπες πριν ότι τήν αναγνώρισες;
(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΑΚΙ

[Αριθ. Έργ. 182]

Πέρου, είχα στην τάξη μου μία χαριτωμένη μικρούλα. Είχε ένα προσώπακι λεπτό, λίγο χλωμό με χαλίη κατακόκκινα σαν ώριμα κεράσια και δυο ματάκια μικρά αλλά πολύ, πολύ γλυκά. Η φωνούλα της; λεπτή και διαπεραστή, σκέπαζε όταν μιλούσε όλες τις άλλες φωνές. Και να δήτε πού δεν έκλεινε ποτέ το κερασινο έκεινο στοματάκι, δεν έπιανε ποτέ η όμορφή εκείνη φωνίτσα. Φορούσε ένα κίτρινο παλτουδάκι που της πήγαινε πολύ και, καθώς καθόταν στο θρανίο, διαρκώς τιτιβίζοντας, μου φάνηκε ότι την πρώτη μέρα που την είδα σαν ένα μικρό χαρούμενο πουλάκι, σαν ένα ευθύμο καναρινάκι.

Έτσι, σε μία στιγμή που κάτι έλεγα και η μικρούλα δεν ένοιόδοσε να φύγει την κουβεντούλα της, μη ξέροντας τόνομα της, της φώναξα: «Μά πάψε πιά, καναρινάκι!» «Ο!» ή τάξη άρχισε το γέλιο! κάτι γέλια άκαταπίστα, κροσταλλένια, άπροσποίητα, γέλια παιδιού. Από καναρινάκι γέλασε κι αυτό και σάτασε. Από τότε, αν κι έμαθα τόνομα της, δεν τη φώναξα ποτέ μ' αυτό. Και τα παιδιά το ίδιο. Ήταν το καναρινάκι; τιτιβίσε δεν τιτιβίσε, φορούσε δε φορούσε κίτρινο παλτουδάκι. Κι η χρονιά τέλειωσε. Η μικρή πέρασε στη δεύτερα τάξη, κι έγω δεν την είχα ξαναδύ. Μία μέρα, που είχαμε διάλειμμα κι ήμουν στην αυλή, είδα να παίζει κνηνητά ένα κοριτσάκι άπεριποίητο, με χέρια βρόμικα κι άγένηστα μαλλιά.

Ήταν το καναρινάκι, με πόσο άγνωστο! «Αν δεν άκουγα τη λεπτή φωνίτσα, που σφύριζε βοήθεια, ενώ η μικρή έτρεχε ναγκάλιση μίαν άλλη παιδούλα, δεν θα το γνώριζα. Ήταν πιό χλωμό τότε και τα χέλια του είχαν χάσει το έντονο κερσί του χρώμας. Φορούσε ένα μαύρο λευκό φουστάνακι και τα σκαρβινάκια της τάβερνικατα άφιναν να φαίνονται οι φτέρνες της μέσα από τις σχισμένες της κάλτσες. Και πέρου ήταν φτωχό, το ήξερα; αλλά δεν ήταν άπεριποίητο. Ένώ τότε... Ρώτησα αν άλλο κοριτσάκι, και πληροφόρηθηκα πως η μικρή έχασε τη μητρούλα της, πως είναι το μεγαλύτερο από τέσσερα παιδιά κι ο πατέρας της, φτωχός έργατης, δουλεύει όλη μέρα για να τ' αρέσει. Νά το περιποιηθί δεν έχουν κανένα. Που και που σφαιρίνει οπότε τους με μακρινή συγκίνηση τους, με τί μπορεί να τους κίνη κι αυτή. Έτσι κατάλαβα γιατί ήταν άκάθαρτο, άγένηστο, σίγαμεν σχεδόν, το πρωινό χαριτωμένο κοριτσάκι.

Καίμενο καναρινάκι! Πόση λύπη μούδωκε η κατάντια σου!... Άλλα Άπριλίου

ΑΝΤΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ!

[Αριθ. Έργ. 180]

Λίγες μέρες χαράς, λίγες ώρες εχάριστες μας μένονα ακόμα. Στη σκέψη αυτή τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα...

Μία βδομάδα το πολύ ακόμα θα σηκώνομαι το πρωί, για να πάω γρήγορα στο σχολείο και θά έχω την έννοια να διαβάσω.

Θα νόμιζε κανείς πως η σκέψη ότι βγαίνουμε το σχολείο και ότι θα σκαλλανοίμε απ' τ' όληρη διάβαση, μας κάνει να πετάμε απ' τη χαρά μας. Και όμως... Πόσο άγένητο πράγμα συμβαίνει μέσα στην ψυχή μας! Γιατί αυτή η σκέψη ίσα-ίσα μας κλημιμυρίζει από μία άνεκφορητή λάπη, που συχνά ξεσπά σε χοντρά δάκρυα...

Λίγες μέρες ακόμα θά έχω το δικαίωμα να λέγομαι μαθήτρια, τον τριμητικό τίτλο που πήρα μία άλλη άτέχαστη μέρα, πριν 11 χρόνια όταν πρωτοπήγα σχολείο. Και ύστερα;... Τι άπογοήτευση! Για πάντα θα σβύση η μαθητική ζωή, η ήσυχη ή γλυκειά, άφρονινας μόνο πίσω της μερικώς γλυκειές άγαμνήσεις.

Άλήθεια πόσες φορές η δύμησή της δεν θα με ανεβάσει δάκρυα στα μάτια για το γόργο της διάβα, άργότερα όταν δε θά έχω με πιά καμιά σχέση με το θρανίο;

Λίγες στιγμές μένονα ακόμα. Και ύστερα;... Θα φύγω για πάντα απ' το σχολείο, απ' τη φωλιά που κρύφτηκε τόσες λίγες θλίψεις και τόσες μεγάλες χαρές, θάρησομε με ζωή έννοιαστη, για να γνωρίσομε μίαν άλλη έντελώς διαφορητική.

Τώρα, στο τόσο γλήγορο πταγμα της μαθητικής ζωής, ένα γλυκό άποχαιρετισμό δέξου, ο αγαπημένο μου σχολείο, εσύ που δεν άνηθήκες να μου δημιουργήσης μία ζωή γεμάτη χαρά κι εχάρισηση, έστω και προσορινη.

Η θύμησή σου, βαθειά ριζωμένη στην καρδιά μου, δεν θα μπορούσε ποτέ να έξαλειφθί. Πιστεύω πως ο νόος μου συχνά στη ζωή μου σιμά σου θα τρέχη, για να βροίση στη θύμησή σου παρηγοριά, πάντα σ' έσένα θα πετάω, σ' έσένα που γνώρισε την άλλιομόνητη μαθητική ζωή. Αντίο, χουσό μου σχολείο! αντίο για πάντα!

ΚΑΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΑ

[Αριθ. Έργ. 181]

Υστερα από τόσο ώρα μέρη που περάσαμε στο δάσος, μισή ώρα από το χωριό, ο φόβος της νύχτας που πλησίαζε, μας έκανε να θυμηθούμε ότι έλαρε πιά να γυρισούμε.

Ο καθένας καθάλισκε το γύδαρό του και μ' ένα ντέσελ... ξεμνήσομε. Ώς ένα σημείο προχωρούσαμε καλά. Καθώς λογαριάζαμε, σ' ένα τέταρτο θά φθάναμε. Έξαφνα

έμας ένα φοβερό τουφεκίδι. Μας έκανε να ανατριχίσομε ως τα κόκαλά μας. Τουφεκίες! Τι γόργουα αυτόν ώρα, άπου κνηνηγί δεν έπιτρεπόνταν νύκτα; Μήπως είναι κλέφτες, ληστές; Κι αν μας έπιτρεθού και μας κλέψουν; αν μας ζητήσουν λόγια για την άπελευθέρωσή μας; αν μας σκοτώσουν; άσυχία μας!

Θά είμαστε σε θέση να σκεφθούμε τι πρέπει να κάνομε, μιά που δεν είμαστε και μικρά παιδάκια;—η μεγαλύτερη 15 έτών—μ' σκέψη στο μυαλό μας δεν χωρούσε εκείνη την ώρα, γιατί ήταν γεμάτο από τον τρόμο. Βλέποντας όστόσο τη μεγαλύτερη να χτυπά το γύδαρό της για να τρέξη, πριν προφθάσει άκρη να μ' ας πή άκολουθήσει με, έμεις είμαστε κολώς από πίσω της. Σε δέκα λεπτά φθάσαμε στα πρώτα σπίτια και ένα μεγάλο βόρος έφυγε από πάνω μας. Γλυτώσομε!

Οι τουφεκίες άκούονταν τώρα λίγες και πολύ μακριά μας. Δεν τις φοβόμαστε καθόλου. Όταν φθάσαμε πιά στο σπίτι, ήταν άδύνατο να κρατήσομε τα γέλια. Κατακοιμισμένες, με στραβά καπέλλα, με μαλλιά άνω-κάτω, μά... δεν είμαστε έμεις! Ασφαλώς άλλες θά ήμα.

Στο σπίτι ήταν μόνο η για μάγειρική μας και με χίλια παρακαλία την καταφέραμε να μην παύ τίποτα στη μαμμά, γιατί άσφαλώς δεν θά μας ξαναφύγε να πάμε.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξη μας όταν, την άλλη μέρα, κατά το μεσημέρι, διαβάσαμε στην έφημερίδα: «Το χρονονόβουδινό κνηνη, το έπιτραπέν από τον παρόδρου χάριν των Άμερικανών οι οποίοι έπεσεκόφθηκαν το χωριόν Α., έφερε μεγάλη άποτέλεσμα. Σκοτώθηκαν 15 άπετούδες».

Κυρά-Κυραλίνα

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

[Αριθ. Έργ. 184]

Έφθασε η μέρα που θά φύγομε από το χωριό όπου περάσαμε το καλοκαίρι.

Είμαι μεσημέρι, είμαστε όλοι έτοιμοι, λίγα συγκινημένοι αλλά πιό πολύ χαρούμενοι! χαιρετούμε και σε λίγο κατεβαίνομε το βουνό. Το ρυθμικό βήμα των ζωών που φορτωμένα κατεβαίνουν το ένα πίσω από τ άλλο, άντηχει μονότονα στην μεσημεριότητα ήσυχια.

Οι άδελφοί μου πηγαίνουα μπροστά, άλλοι ανεβασιμένοι σε ζώα και άλλοι πεζή. Μιλούν και γελουβν μ' εθθυμία. Τελευταία άκολουθούμε έγω με τη μαμμά, κουβεντιάζοντας. Έχομε κατεβεί το βουνό και ύστερα από μία μικρή στάση, άρχίζομε ν' ανεβαίνουμε τη ράχη ενός άλλου βουνού που βροίκεται μπροστά μας. Φθάνομε σε μία καμψη του δρόμου. Στριβοντας θά γάναμε πιά έντελώς από τα μάτια μας το όραση χωριουδάκι, που από και φαινόταν σαν ένα κάδρο, καταπράσινο με τα σπιτάκια του

τά κάτασπρα, σαν φούδια ανάμεσα στα δέντρα. Γύρισα και το οίταξα για τελευταία φορά, και με το βλέμμα μου το χαιρετούσα τρυφερά. Νά το πατρικό σπίτι της μαμμάς με την πελώρια περιστεριόνα του, πού φαινόταν, και πως έλαμπε με τον μεσημεριανό ήλιο! Άδελφά κοίταξε τη μαμμά: τα μάτια της ήταν βουρκωμένα και, σηκώνοντας το χέρι της, έκανε νεύμα άποχαιρετισμού.

Προχωρούσαμε άλλο θέαμα μας παρουσιάστηκε: το λιμάκι με τα κούρα από και ψηλά έμοιαζε σαν μία λιμνούλα με τα φρετικά βαποράκια των παιδιών, και τα μικρά κυματάκια που έπαιχνιδίζαν μαζί τους, φαινόταν σαν άσημνια. Το θέαμα ήταν έξοαίο. Δεν έβρα όμως γιατί η θλίψη έπλάκωνε την ψυχή μου. Ήταν άραγε προσέοθηση; Άλλιοπο; σε δυο μέρες, εκείνη που χαιρετούσε, δεν όπηχε πιά.

Κόρη των Άθητών

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΛΑΦΑ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΑΚΙ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΗΤΡΟΥ

[Αριθ. Έργ. 191]

Ο Καπετάν-Μήτρος διηγείται το πολεμικό του άνδραγαθίατα: —Μία φορά, λέει, με μία σπαθιά, έκοψα το χέρι ενός Τούρκου πέρη και πέρη!

—Και γιατί δεν του έκοβες καλύτερα το κεφάλι; —Βρέ, του το είχαν κόψει πριν!

Μικρός Πλεντζές

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρός Γεώργιος κάθειαι πολύ κοντά στη σήματα, κι άπου πιά ζεσταίνεται τόσο πολύ που δεν μπορεί να υποφέρει, φωνάζει: —Μαμμά, δε φέρνεις το μάστορα να βάλη τη σόμπα παρακάτω;

(Γεγονός) **Κατίνα Μουραζίου**

Μεταξύ φίλων

—Διάβασες ποτέ «Χίλιες μιά νύχτες»; —Όχι, τη νύχτα δε μ'άφινουα να διαβάζω, πέπεισε να κοιμηθω.

Μισή Έπαρχιώτισσα

—Πόσο χρονώ με κάνεις, Τάκη; —Δέκα. —Έσύ, Γεώργιο; —Ένδεκα. —Ένδο, Νίκο; —Έγώ... συμφωνώ και με τους δυο.

Αναδρομάρης της Άττικής

—Τι θά πη, Τοτό, μηχανογραφία; —Ράψιμο με μηχανή.

Μικρός Πλεντζές

Ο Γεωργίνης ρίχνει πολύ ζάχαρη στο γάλα του, κι η άδελφή του η Μπεμπέκα του λέει: —Γεωργίνη, φτάνει! θά το κάνης... λούσα!

(Γεγονός) **Πασιγνώστος**

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι η έγκαιρος άναγωγή της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΧΕΣ

Άθηναι, 38 όδος Έφορπίδου την 11 Οκτωβρίου 1926.

ΤΑ ΝΕΑ του 1927 θά σε τ' άπο εν έκτασει μεθαύριο. Δέν είναι άκόμα καιρός... Σήμερα δε σε κά μόνο ότι, άόμοια στις έκπληξεις που σε έτοιμάζω, είναι κι η επανάληψη των «ΚΥΡΙΑΚΩΝ» μας. Θά γίνονται πολλές «Κυριακές της Δικλάσεως» κάθε χρόνο. Κι όπως τότε, θά τις γράφομε έλοι μας, πού έγω ή ίδια, πότε ο φυχογιός μου Άναγίας, πότε η άδελφή του Άγάπη. Φαντασθήτε λοιπόν τη χαρά της... γάτας μου Πίσσας! Όσο για την κυρά-Μάρθα, αυτή φέτος έχει άλλη δουλειά: Ρυθιάζει για τα μικρά της ένα μυστοσηματάκι, με ένα μυστοσηματάκι, πού θά χαλάση άκόμα! θανά άκόμα πού έμορφο κι απ' το «Δουλό Κορό»... Άλλ' ες σταθός ες εθός, γιατί θά με κάμετε να σε τ' άπο έλα. Και δεν είναι άκόμα καιρός.

Φέτος, ή φίλη μου Μαρίνα Μαντουρίδου με παρακολούθη με περισσότερο ένδιαφέρον άπό άλλες χρονίες. Της έφερον έκπαιρητικά οι «Άθηναϊκές Έπιστολές», — αν και πάντα, λέει, ήταν φραίες, — και τα μυστοσηματάκι μου, πού πάντων ο «Τζέας» όπως τον διασκευάζει ο κ. Ξενοπούλος. Άν πη-τε τώρα και για τα πρωτότυπα έργα άπό το συγγραφέα, ή φίλη μου τάχει διαβάσει σχεδόν όλα, άπό τον «Κόκκινο Βράχο» ως την «Αναδυομένη». Άλλ' απ' όλ τής άρεσε ο «Πόλεμος». Και λέει: «Τι θαμνάσιο μυστοσηματάκι! Έθρασίερο απ' όσα ελληνικά έχω διαβάσει. Το διαβάσα με μεγάλη χαρά κι άνοπονησά ός το τέλος, κι όταν τελείωσε, λυπήθηκα κι άρχισα να νοιώω σε διάφορα μέρη και να ξαναδιαβάσω... Άλήθεια, πάντα σε εσύ σύστημα τον «Πόλεμο» ός εν' από τα τερπνότερα και τ' ήθροπλαστικότερα βιβλία του κ. Ξενοπούλου. Και χάρη πολύ όταν άκούω πως τ' διαβάζουα και το προτιμώβν.

Μία πολύ σπουδαία άπορία έχει η Άηολόβιθ: Παρακολούθη τόρα σε μία ντόπια έφημερίδα ένα μυστοσηματάκι κακογραμμένο, άτεχνο, χωρίς καμιά λογοτεχνική αξία. Τη συγκίνη έμωσ πολύ. Και μ' έρωτά: αν το μυστοσηματάκι θά ήταν γραμμένο από τεχνίτη, ή συγκίνηση πού θάδινε θάταν ισχυρότερη ή άδυνατότερη; — Άπαντες: πολύ ισχυρότερη, άσύγκριτα ισχυρότερη, αλλά διαφορητική. Γιατί θάταν η συγκίνηση της Τέχνης. Πολλά διηγήματα μας συγκινούν γιατί άπλως μας διηγούνται συγκινητικά πράγματα: χωρισμοί, θανάτους, φτώχειες, πόνο, στενοχωρίες, ή και χαρές, γιορμές, άναγνήσεις, ένόσεις και καθεής. Τα έργα της Τέχνης

δμως μας συγκινούν κι όταν άκόμα δέν μας διηγούνται τέτοια πράσα συγκινητικά πράγματα. Κι όταν και με διηγούνται τέτοια, ή δική η συγκίνηση πού μας δίνουα, (συγκίνηση από το πράμα, συγκίνηση από την τέχνη) είναι τόσο μεγάλη πού κατανίτ σχεδόν άνυπόφορη. Μάλιστα τάπαγορεύουα στους δπερσοπισθούς και τους άσθενείς. Είναι μόνο για δυνατούς ανθρώπους. Άλλ' από τις δυο χωριστές και διαφορητικές αυτές συγκινησεις, πού ή μία είναι τόσο ήφελότερη, οι περισσότεροι άνθρωποι αισθούνται μόνο την άλλη, την ταπεινή. Για να συγκινείται κανείς κι από την τέχνη, πρέπει ναύαι γανημένος, πρέπει ναύαι και τη σχετική μόρφωση.

Με πολλή εχάρισηση. Πονεμένη Ψυχή, διαβάσα τη βιογραφία σου. Άν σε σημάτεις έμωσ πού γεννήθηκες ίσα-ίσα τη βραδυά (5 Ματου 1910) πού περιμένω τον κομητή του Χάλλεβ;... Για τις λήστες έκείνες μην άνηνοχη;: έλεψηθησαν εν' όψει... Τις Μαγικές Κόινες ά μού τις στείλει; εν κρονονόβου, γιατί το αντίγραφο δεν θάνα; ίσως καλό για δημοσίευση. Άλλά και να τις έγκρινω, δεν θά σοβ τις λογαριάζω στο διαγωνισμό των Άσκήσεων. —Κι άλλοι πολλοί μού έγγραφον πως έστειλαν στην Σανθή Νεράδρα χρημάτα για το Άσχετο πού έκανε έπέρ του Μνημίου του Πολέμου. Άλλ' αυτό ός τώρα δεν μού έστειλε τίποτα. Άν δέν μού στείλη ός το τέλος Νοεμβρίου, θάναγκασθώ να δημοσιεύσω τόνομα της και τη διέθρησή της, για να τ' αρωτήσουν απ' εθελίας όσοι της έστειλαν, τί έγιναν τα χρημάτα τους.

Αυτό, Σγουρόμαλλη, είναι πολύ συχνό «φαινόμενο» μεταξύ των λογοτεχνών και των καλλιτεχνών: το έργο τους στην αρχή τους αρέσει, έπειτα δέν το βροίκουα τόσο καλό και βιάζονται να γράψουα άλλο καλύτερο. Δέν έβρα αν εζών ελάττωμα, πάντως έμωσ δέν βιάπτει κανένα. Ίσως μάλιστα ύψηλει όσους, το έχουα, γιατί δέν τους άφνει να γκαπώνονται στις άφνες τους. Δέν μού κακοφαίνεται λοιπόν καθόλου πού το έχω και εσύ. Άραϊάς Έπιστολές μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι οι εής; Μιχ. Ο. Δέφνης, Κόρη του Βουαντίου, Νάρικοςος, Άνθούλα Χρ. Χρηνοβασιλή, Χαμίρι, Βαλέντια, Κυρά-Κυραλίνα, Έβα, Δημ. Γιαν., Άρμόνη, Φοβηταϊάδα, Πιπιλουό, Ίνδιάνα, Κένταυρος, Τζονόνα, Άντιγόνη Άγιόζου, Νυφούλα τ' Ούρανο, Βιολέττα του Βουνού, Παναχού Παρών, Άννα Κλημινού, Σπίτζ της Βιάδα Χάλαρη.—Έξέτέλεσα τις παραγγελίες των, τους εχάριστη έμωσ για τα καλά των λόγια και, όσα μπορούσα, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνουα: 188. «Όρφηνούλα» της Μάγισσας.—189. «Όνειρα» της Άχ. Πόλη.—190. «Κακός» της Άβρας Άπριλίου.

191. «Το άνδραγαθίμα» του Γλενατζέ.—192. «Ο θερισμός» του Φωτεινού.—193. «Μερικά λόγια για την εθυχία» της Ίριδος.—194. «Αυθ άδελφούλες» του Άργιολούδου.—195. «Το μαρμαρωμένο καρδί της Ινδιάνας».

Άπορριπτονται: «Έλευας» του Γλυκού Χαμόγλου. Ούπε κί-κό, με όπε καλό. Μία τυπική έκθεση σχολικής έκδρομής σε τοπική γλώσσα.—Το άρρωστο παιδάκι της Γλυκούκιδος Άθηνής. Κοινό θέμα, χίλιες φορές γραμμένο, άπειροσ για να σταθί καλά, περισσότερη τέχνη και πρωτότυπια. Παρατηρούα και το έξης: Άπό το μισονοκτό καρδί, ο, λέει, θήλιος στέλνει «δυο φουτιές του άχτιδες, οά δυο λωρίδες χρυσού». Άδύνατο! χιλιάδες, έκαστομύρια άχτιδες μ'άινουα από ένα μισονοκτό καρδί για να σχηματίσουα οά «δυο λωρίδες χρυσού». Κι αυτές λέγονται «έσομα άχτιδων». Όπόσο σ' ένα διήγημα μπορεί κανείς να πη ότι έμπαίνει κάποιος ή γλυκοσούα μία άχτιδα ήλιου, ή αλουθήποτε άλλου φωτός. Δυο έμωσ όχι, ούτε τρεις. Γιατί τότε γεννιέται μία έμωσ ή ιδέα της έσρηης. Κα: αλόδατε, πιστάσω, τη διαφορά.—«Η συντροφία» του Άνθούλου. Καλοτύπια ή μετάφραση, αλλά το διηγηματάκι όλωσδίου παιδίατικο, νηπιακό. Μπορούσε να μη το κανένα Άλφραδητάρι.—«Ο Ποιητής» του Λυκόσκυλου. Άτεχνό κι άόφιστο. Ένας ποιητής δέν μπορεί να γράψη ποιήματα την ώρα πού η γοναία του παρχμύλει από κρετό... «Νύχτα» του Σειρίου. Βραδιά Χερμωνιάτικη» του Διενή Άκρίτα και «Ο Ζητιάνος» της Παλανολεόνου Σημάτας. Πολύ άτεχνοι σίχοι. Έπιχείρησα να τους διορθώσω, αλλά δέν το κατάφερα.—Μία χαρά με γάλη» του Γιούλη Άνθη. Άκούσε πως αρχίζει αυτό το ποίημα: Την καρδιά μου τη γυμίζω με

[χαρά μεγάλη
Κι' όσο, ή μία πισασμένη πίσω ά
[πό την άλλη,
Οι μικρές θαμπές ήμέρες του χει
[μύνα μ'ένου π'ίσω,
Μέσα μου έυπνίσει κάτι πού μού
[λέει να τραγουδήσω.

Τι έμορφο ι ε συνέχεια περιμέ
[νας κι! Άλλά π'ό δεύτερο τα
[πράσιχο είναι έντελώς άκατά
[ληπτο.
Άπό την άγάπη μου π'ός τη μη
[τέρα, λίγη,
[λι, μ'αύχει φύγει.

«Έτσι τάγακά το γλυκό το κα
[λοκαίρι
Και τόγκίλομαι, στον κόσμο δέν
[είν' άλλο ταίρι.

Όποιος πει ότι κατάλαβε γρ
[ό απ' ατόους τους σίχους, δέν θά
[νι καλά στο μυαλό του. Το τρί
[το καλί τετρασίχο γυρίζει στο
[άσπετο!

«Όπως όταν στη μαμμά μου εί
[πα κάτι ιστορικό:
Είμαι πιό μεγάλος» δέν το ξανα
[τρώω το γλυκό!

Κι' έτσι προχωρεί το ποίημα δ
[λο: Ένας σίχος θαμιάστος, έπαι

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδέν μεδώνουα έγκρινατή ή άνα
[νεοτήτα, αν δέν συνοδεύεται από του δι
[κνώματος δρ. 10.—Τά έγκρινωμένα ή
[άννοσημένα ίσχύουα μέχρι της 30 Νοεμ
[βρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α,
[ήνκουα εις άγία και δσα από Κ, εις κο
[ρίθια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κοροσά
[ρος, ά. (ΤΜ). Ροδάκη, κ. (ΟΚ).
[Όμορφος Διάβολος, ε. (Όμο
[σκοπία Ολυμπών).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπιθυμώβν νάντα
[λάξουα: 6) ή Έβα με Έσομα
[δα, Αιλάντα, Μιρόζα.

τα ένας άκατανόητος. Έπειτα έ
[νας κομικός. Ο Γιούλης Άνθη
[είναι παιδί με ταλέντο, γι' αυτό
[δέν άμυθώβλλω. Δέν έδαλε όμως
[άκόμα σε τάξη τις ιδέες του. Άπ'
[αυτή την άκαταστασία, απ' αυτό
[το χάος, θά βγί μιά μέρα ένας
[κόσμος; Έλαίω.—«Θησεός» του
[Άνθούλου. Κι' αυτό μιά άπλή
[και έρη διήγηση απ' τη Μυθολο
[γία, χωρίς κανένα λογοτεχνικό
[χαρακτήρα.—Άπ' τα Μικρά μου
[Μυστικά» του Άσπερου Παλιό
[τσου. Λίγες άπαντήσεις κι όχι
[δλες έμορφες. Έχω δημοσιεύσει
[πολλά καλύτερα άπαντήματα από
[Λουκόματα Μ. Μυστικά.—«Το
[Έλληνόπουλο» του Δελιωμάτου.
[Γνωστότατο ιστορικό ανέκδοτο των
[Ρωμαϊκών χρόνων, κι όχι τόσο
[τεχνικά γραμμένο.—«Ένας άπό
[σπουτος νουνός» και «Το τυρί» του
[Κάπουου. Άνεκδοτο καί μθθος,
[καλά μεταφρασμένο και τ' άπο
[άλλά το πρώτο δέν μ'άρεσε' στους
[δημοκρατικούς μας καιρούς, ατό
[πα έπεισάδα των βασίλειου και
[των άποκρατόρων δέν διαβάζον
[ται με εχάρισηση, έκτός όταν έ
[χω με εχάρισηση ή νοστιμιά. Το
[δεύτερο είναι γνωστό σ' αυτό σθη
[ρίσται κι ή πασίγνωστη κομωθία
[του κ. Ξενοπούλου. Τά έξοδα της
[δίκης.—«Ψαράδικα Σκίτσου» του
[Έλληνισού Ίσοδου. Δέν είναι
[τόσο άσχημο. Άλλ' επειδή έχω
[δημοσιεύσει πολλά καλύτερα κομ
[μια με το ίδιο θέμα, θάδικούσα το
[φίλο μας αν έδημοσίευα κι αυτό,
[π'ό δέν άποφέρει τη σύγκριση μ'
[έκείνα.—«Το ήλιοσασίλεμα» του
[Πασιάντου. Νά ένα κομμάτι π'ό
[μ' έφερε σ' άρηγανία. Κάθε άλλο
[παρ' άδόκιμο είναι. Μπορούσα να
[το έγκρινω. Άλλά δέν συμπαθώ
[το έίδος του και προτιμώ τον β
[φο του. Κι' ίσα ίσα επειδή είναι
[καλό, φοβήθηκα μην τ'ό παρουν
[πολλοί για νατέλλω κι άρχίσουα
[να γράφομα πράγματα χωρίς νόη
[μα. έσω απ' την άπλή και φου
[κή ζωή, και μ' αυτό το έξτρα
[ποητικό και κάπως στομαθήτικό
[ύφος. Ο Πασιάντος είναι βέβαια
[απ' τους μεγάλους μου φίλους, ή
[πολλώχριστο έχει πρόσημη άνάτη
[ξη. Γράφοντας έμωσ για τη Σελ
[δα, έξασε πως έπρεπε να γράψη
[για παιδιά.—«Για το μνημα του
[πατέρα του». Θυμάμαι πως το
[μυθιστορικό αυτό διήγημα το ξανα
[διαβάσα και δέν μού άρεσε. Κατά
[λάθος θά τδάλα κλίσι στο σωρό
[των άδιαβάστων.—Θά έξακολύ
[θήσω.

191. «Το άνδραγαθίμα» του
[Γλενατζέ.—192. «Ο θερισμός» του
[Φωτεινού.—193. «Μερικά λόγια
[για την εθυχία» της Ίριδος.—
[194. «Αυθ άδελφούλες» του Άργι
[ολούδου.—195. «Το μαρμαρω
[μένο καρδί της Ινδιάνας».

Άπορριπτονται: «Έλευας» του
[Γλυκού Χαμόγλου. Ούπε κί-κό,
[με όπε καλό. Μία τυπική έκθε
[ση σχολικής έκδρομής σε τοπι
[κή γλώσσα.—Το άρρωστο παιδά
[κι της Γλυκούκιδος Άθηνής. Κο
[ινό θέμα, χίλιες φορές γραμμέ
[νο, άπειροσ για να σταθί καλά,
[περισσότερη τέχνη και πρωτότυ
[πια. Παρατηρούα και το έξης: Ά
[πό το μισονοκτό καρδί, ο, λέει, θή
[λιος στέλνει «δυο φουτιές του
[άχτιδες, οά δυο λωρίδες χρυσού».

Άδύνατο! χιλιάδες, έκαστομύρια
[άχτιδες μ'άινουα από ένα μισο
[νοκτό καρδί για να σχηματίσου
[α οά «δυο λωρίδες χρυσού». Κι'
[αυτές λέγονται «έσομα άχτιδων».

Όπόσο σ' ένα διήγημα μπορεί καν
[είς να πη ότι έμπαίνει κάποιος ή
[γλυκοσούα μία άχτιδα ήλιου, ή
[αλουθήποτε άλλου φωτός. Δυο
[έμωσ όχι, ούτε τρεις. Γιατί τότε
[γεννιέται μία έμωσ ή ιδέα της
[έσρηης. Κα: αλόδατε, πιστάσω,
[τη διαφορά.—«Η συντροφία» του
[Άνθούλου. Καλοτύπια ή μετάφ
[ραση, αλλά το διηγηματάκι όλω
[σδίου παιδίατικο, νηπιακό. Μπο
[ρούσε να μη το κανένα Άλφραδη
[τάρι.—«Ο Ποιητής» του Λυκόσκ
[υλου. Άτεχνό κι άόφιστο. Ένας
[ποιητής δέν μπορεί να γράψη ποι
[ήματα την ώρα πού η γοναία του
[παρχμύλει από κρετό... «Νύχτα»
[του Σειρίου. Βραδιά Χερμωνιά
[τικη» του Διενή Άκρίτα και «Ο
[Ζητιάνος» της Παλανολεόνου
[Σημάτας. Πολύ άτεχνοι σίχοι. Έ
[πιχείρησα να τους διορθώσω, α
[λλά δέν το κατάφερα.—Μία χαρά
[με γάλη» του Γιούλη Άνθη. Άκού
[σε πως αρχίζει αυτό το ποίημα:
[Την καρδιά μου τη γυμίζω με

[χαρά μεγάλη
Κι' όσο, ή μία πισασμένη πίσω ά
[πό την άλλη,
Οι μικρές θαμπές ήμέρες του χει
[μύνα μ'ένου π'ίσω,
Μέσα μου έυπνίσει κάτι πού μού
[λέει να τραγουδήσω.

Τι έμορφο ι ε συνέχεια περιμέ
[νας κι! Άλλά π'ό δεύτερο τα
[πράσιχο είναι έντελώς άκατά
[ληπτο.
Άπό την άγάπη μου π'ός τη μη
[τέρα, λίγη,
[λι, μ'αύχει φύγει.

«Έτσι τάγακά το γλυκό το κα
[λοκαίρι
Και τόγκίλομαι, στον κόσμο δέν
[είν' άλλο ταίρι.

Όποιος πει ότι κατάλαβε γρ
[ό απ' ατόους τους σ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ (ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΛ.)

- 85ον Δελτίον Εισφορῶν Γαλάτεια Α. Παπαλλίου Δρ. 30. - «Πικιλοῦδο» > 5. - «Βάρνα τοῦ Κανάρη» > 1. - «Νεφέλη» > 23. - Παρμενίων Κ. Βουσιάνος > 5. - «Σίφων» > 12. - Νίκος Βασιδακός > 6. - «Βιολάντη» > 6. - «Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσεύς» 16. - Προηγούμενα εισφοραὶ κατὰ τὸ 84ον Δελτίον (17ος φιλ. 45ον) Δρ. 20.362.60

Ἐνδὼφ μέχρι 12/10/26 > 20.466.60 (Χρειαζονται ἀκόμη δραχμαὶ 2.500 περίπου).

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐκλάβαν Βασιλειῶσαν (δὲν ἐπερφόρασε τὸ 44καὶ μῆνη σὺν 45: ἐστειλὰ ναι, ἢ ἀλλαγὴ θὰ γίνῃ διὰ τοῦ γραφείου μου ὥστε ἀν θέλης στείλει τὰς τῆς διαδίδου ἐ- να περσίδου σου συμπληρωμένο κ' ἀμέσως θὰ λάβῃς τὸ δικό της ποδ τὸ ἔχω ἰδῶ) Πάνου Μαρνουλίου (χάριω ποδ ἀποφάσεις γὰρ μὲν γρά- φῃς τετραδία ἐστειλὰ οἱ Μικροὶ αὐτοὶ δῶλλον ἐργάζονται κυρίως γιὰ τὴ διαδίδου μου ἄν θέλης γὰρ συνεργασίῃς μὴ κανένα, μὲν ἔως νὰ τὸ προ- τίγγῃς μὴ μὲν Μικρὸ Ἀγ- γελλία) Νικ. Κ. Παπουδόπουλου (ἐστειλὰ εὐχαριστῶ γιὰ ἄλλα περι- μένω λοιπὸν μὴ τὴν ἀνακείσῃ τῆς συνδρομῆς σου καὶ τραπὲ νέους ποδ μὲν ὑποσχεσθὶ μὲν ἄρῃ!) Βε- ατρικήν (τὰ διαβάσα καὶ σὲ δικαιο- λόγησα καὶ σὲ δικαί σου λοιπὸν, ἢ ἄλλα ὡς τότε γράφῃς μου ποδ ταχυκὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐλά- λόγια) Κ. Κορυμνοῦ (σοὺ ἔ- στείλει τὰ ὀκτώ φύλλα γιὰ νὰ συμ- πληρώσῃς αὐτὸ τὸν φρατὸ τόμο ποδ βρήκῃς) Μανόλαν (εὐχαριστῶ ποδ ὡ, μὲ δὲν εἶχες ἀάχη ἔ- ποδ τῶσες δικαιολογίαι) Βετρὴν τῆς Ἀνδρον (ἄλλα διαλεχτὰ κ' αὐτὰ τὰ βεβλὰ ποδ διαβάσῃς κα- λῶς γὰρ ἔλθῃς! δὲν πισταῖω δρῶς γὰρ ντραπῆς νὰ ἔλθῃς καὶ σὲ γρά- φῃς μου ἄνιληθῇ μὲν γιτῶτα) Βασιλικῆν Μεγαλίδου (ἐγκαί- ρως χάριω ποδ μ' ἀπῆλξω γὰρ ἔ- ξακολούθησῃς) Νικ. Παχυράκη (σὲς σπυγαίω γιὰ τὴν ἰδρῶσῃ τοῦ Συλλόγου ὅσο γιὰ μέλη, θὰ ζῆ- τήσῃς μὲ Μ. Ἀγγελλία) Ἑλλη- νικὸν Ἰδαῖδες (ποδ μ' εὐχαρι- στησῇ τὸ «ποικτικὸν σου γράμμα» ὁ φίλος σου ἐκεῖνος δὲν καταλα- βαίνει γρὸ ἀπὸ τέχνη, ἐπὶ σὺ κα- ταλαβαίνει ποδ' αὐτὴ εἶται ἢ ριζικὴ διαφορά σὲς, ὥστε μὴν πε- ριμένῃς νὰ συμφωνήσῃς ποτὲ' σὲ τέτοιαις περιστάσεισι καδῶνας μὲναι μὲ τὴν ἰδῶα του' ποδ σ' ἐκεῖνο γρά- φῃς τελικὸ γιὰ τὴν δημοσιορο- φία' ἀλλὰ στῆ λύση μὲναι καὶ νὰ μὴν εἶται' ὑπάρχει καὶ βασυ- λειὸς ἀπὸ Π μ' ἑνα ρά. . .) Περγυ- κίπισσαν τῆς Σελήνης (τὶ δημο- φρετὸ τὸ γραμμικὸν σου καὶ τὶ πα- ρισεργὸ δένειρο σου' εἶται θέλω, γὰρ μὲ τὰ γράφῃς ἄλλα) Γυμνὸ Βου- ρὸ (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρίσῃ τοῦ ψευδωνύμου σου' νὰ διαβάσῃς

τὸν ὄδηγὸ' αὐτὸς θὰ σὲ δηγήσῃ σὲ δλα') Ἀράπαν (δχι ἀπὸ τὰ- ρα θὰ κλήρωνες δικαίωμα καὶ πάλι θὰ ἴσους ὑποσχρημένη γὰρ τὸ ἀνακείσῃς περιμένα λοιπὸν τὸ Δεκέμβρη) Βάρναν τοῦ Κανάρη (ποδ εὐδιαιφῆρον τὸ γράμμα σου' ἢ ἑπιμὴ τοῦ ἄδελφου, Β' ἐκδοσῃ, εἶται σ' ἑνα μόνον τόμο καὶ τιμῆ- ται δρχ. 27 μὲ τὰ ταχυδρομικὰ) Ἀργυρόπτερον Κόρη (ποδ μὲν ἄρως ἢ περιγραφῇ τοῦ χωρίου καλῶς γὰρ ἔλθῃς ἀποκείσῃς τῆς ἀδελφούλης καὶ περιμένα) Σεί- ριον (δὲν μὲ ποιοπερῶνας κα- θόλου' καὶ περιμένα γὰρ μὲν ἔνα- γραφῇς, χωρὶς γὰρ σὲ νοτίσῃς ποδ, ἔνακα τὰ ... Ἰμαλῶτα, δὲν εἶμαι τόπος γὰρ σοὺ ἀπαντήσω ἐκτενέ- στερὰ) Γυλανὸν Οὐρανὸν (ποι- μοῦδια λοιπὸν μὴ μὲν ἀνακαλύ- φου. . .) Ὄρεστιάδα (σοὺ εἶχ' ἀ- παντήσαι θταν ἔλαδα καὶ τῆλο) Κομμινόςκουφην, Ἀρμόμηον Ἀμαζόνα, Σανθῆν Ἐλληνοποῦ- λαν, Πύρρον κτλ. κτλ. Ἐκλαβομένην Ἰμβρον, Ἐσαν, Χιόνι, Δ.Κ. Ἀγγελλίην (ἐστειλὰ). Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 16 Δεκεμβρίου.)

706. Λογοπαίγιος Δεξι- γοιφος. Μά τὸ Βουδδα, θὰ τὴν ποῦ! Εἶναι τάχα μυστικὸ; Ἐ, ἀφοῦ ἐπιμένῃς, ἀέθ τῃ. Καὶ σὺ, λήθη φάξῃ βρὸς τῆ. Ντέρτιαν

707. Συλλαβόγριφος Τὸ πρῶτον μὲν ἐπιφώνημα, Τὸ δευτέρου μὲν ἄγραμμο Βουνὸ ἰσρὸ τὸ σύνολο Ποῦχει μεγάλῃ φήμῃ. Βιολέτια τοῦ Βουνοῦ

708. Στοιχειόγριφος Γράμμα ἐπιθὸς γιὰ κεφάλι Κι' εὐθὺς εἶπαιμὲ νὰ φάλλη Που ἐμάγειν τὴ κίση. Τῶρα μὲν' στὴν ἀρχαλιὰ του Σὲς κραταίει σάν παιδιὰ του Για νὰ σὲς ἀποκομίσῃ. Ἐσθαλιῆς

709. Ἀνασυλλαβισμὸς Τῆ πρῶτη συλλαβὴ του Στῆ μῆση του ἔν τῃ βάλῃ Κι' αὐτὴ τῇ δευτέρῃ του Για κεφαλὴ τὴν πᾶρη, Χάριτην ὅς ἦαν θῆκη, Ἐγινε ἀμέσως φᾶρι! Ἀκτάνα

710. Αἰνιγμα Ἀρσενικὸ, στὰ πόδιου σου Ποδὸ σὲ βασανίζει Μὰ οὐδέτερο τὰ νιάτα σου Διακρίνει καὶ στέλλει. Μιχαὴλ Ο. Δεφνερ

711. Δίγρον * * * * * Νάντικατωσταθοῦν οἱ ἀστερινοὶ διὰ γομμᾶτων οὐτῶς ὥστε νάναγινώσκον- ται ὀριζόντιως ἄ- νω, εἰς ἔκ τῶν Τρι- ὄν Παίδων, γνω- στώτατος καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν κάτω, Θηβαία βασίλισσα καδέ- τως δὲ κατὰ σειρὰν εἰς ἀρίστη-

ρῶν: εἶδος πλοιαρίου, Αἰγύπτιος βασιλεὺς, Ρωμαῖος αυτοκράτωρ καὶ μεγάλη θεά.

712. Λογοπαίγιον Εἶν ἑνα νησί μικρὸ, Που θταν τῆρθρο του σιμόνεϊ Σῆμα γεωμετρικὸ Ὅτι εἶναι βεβαιόται. Γεώργιος Ἀν. Γεωργιάδης

713. Κρυπτογραφικὸν 1234567 = Πόλις τ. Ἀμερικῆς. 2367267 = Πόλις τ. Τουρκίας. 32114 = Πιτηνόν. 425267 = Πόλις τ. Ἑλλάδος. 52541 = Μαθικὸν ὄν. 6721361 = Ἰχθὺς. 723424 = Πόλις τ. Γαλλίας. Ἄγγελος

714. Ποιητὴ Ἀκροστιχίς. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώ- τῆς τῶν κάτωθι ἱστορημένων λέ- ξεων, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας, τὸ τρίτου τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν Ἰστορίαν: 1, Λομφώδης, 2, Σοφὴ θεά, 3, Ἀρχαία φρασιὰ βασίλισσα, 4, Ἄν- θρος τοῦ ἄγρου, 5, Μοῦσα. Βυζαντινὸ Ἄστρο

715. Φωνηεντόλιπον π - γ - πιος Οὐραγογγάγγος

716. Γεῖφος Ὅλα μέρη! κῦει, νέου, Πύρρος! Κερώνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 717. Etoile * * * Horizont : grande deesseperpend; phi- losophie stoique; di- agonal; ile ionienne et poete d'Italie. Μενέλαος Ι. Ταφλαμπῆς

718. Logogriphe Deux termes de la Geometrie Se sont unis Et de la France un President Ici present! (Πρωτότυπο) Χρυσόξανδρον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φιλ. 31 480. Χαβρίας (Χάβρη, ἄε.) — 481. Ἀννάμ. Ἄννα. — 482. Βάρ- να. Βάρνα. — 483. Τὸ καρπούτι. — 484. Ὄβρις. — 485. Ρ. Κ. Ο. 486-490. Τῆ προ- σθῆμῃ τοῦ Κ: Ε. ΖΑΝ κτος (ἢ ἐκτός), ΡΟΔΑΝΟΣ ἔλιος, κῆρος (ἢ ΡΜΡ ὄνος), ἱκανός. — 491. ΑΘΗΝΑΙ-ΘΗΣΕΥΣ (ἌΘά- μας, ΘἩραμένης, ἩΣίοδος, ΝΕ- βασ, ΑΥθῆλιος, ἸΣτός.) — 492. Ἐν ταῦτα νία. — 493. Ἄει τὰ πέρριον βελίτω (α, ἦτα, πέρρι σιβ ελ, ι, ω). — 494. Le bois (l'ar- bre). — 495. Ἀμερικῆ (amis, et, rit, qui.)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλοῦναι ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυκῆς. Ἄλλος δὲν εὐθῆνόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ ποδὸ λέξεις μὲ ὅπλα στοιχία δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα.) Πῆραν τῶν 10 λέξεων 60 λέγα τῆ λέ- ξης, μὲ παρὰ δὲ στοιχία λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Ἡ προπλήρωσις εἶναι ἀπαραίτητη. (ΚΕΤ'—687)

Ἡ δροθὴ Σύλλογος μὲ τὸ ὄνομα: ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΩΝ Πρόεδρος ἐξελέγη ἢ ΤΖΟΚΟΝΤΑ, γραμμα- τεὺς ἢ ΑΝΘΕΜΙΣ, ταμίας ἢ ΔΡΑΠΑ. Ζητούν- ται μὲν κοροταῖα προτιμούνται Ἀρσάκει- ᾶδες. Ἀποκαθῆτε: Γαζή, Κερκίρας 40, Ἀθήνας. (ΚΕΤ'—688)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΡΩΝ Προέδρον μὲν. Ἀριβῆρος περιωρισμῆ- νος, Σύνδρον 5. Σπεύσατε ὅσο μὲν- ορεῖτε—Μέλη νὰ ἀγυραῖσῃτε. — Νέα μέλη: Μπάλλι, Λιθιερῶτος, Ἀρμόμηος Ἑλλη- νομάης, Ἀνδρομάδα, Ἀγριολλοῦδο. — Ὁ Πρόεδρος: ΑἴΡΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΕΡΩ (ΚΕΤ'—689)

Βε Κρυφαὶ πατριωτικῆ, ἐγὼ ἀν ὑπο- ρίω εἶναι ὁ μαρτύρος σου πατρὸς. Ἐσὸ ἔμπρος, βρῆς με. Ὁρσατίς (ΚΕΤ'—690)

Βε αὐτῆρις = Μαυροῦδῃ, Ἀγριολλοῦδο = Σταυροῦδῃ, Ἀλιάννα = Βαροῦδῃ, Βρό- χος = Κανέλλῃς, Ζαῖρα = Πενταροῦδῃ. Βρῆστε τὴν: ΚΕΡΙΚΑ (ΚΕΤ'—691)

ΑΛΦΡΟ-ΕΚΡΗΤΗ (τρίτο πεθερικὸ) γυ- ρεβεις, ἔλεπ, κοινάδες. . . φρονιμαὶ ΠΑΝΤΑΟΥ ΠΑΡΟΝ! (ΚΕΤ'—692)

Σίφονας ἔρχεται στῆ Διάπλασιν προσοχῇ Σίφον (ΚΕΤ'—693)

Α νταλλῶσῃ Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασά- ποῦλα καὶ Διαπλασοῦδες, μέσων Δια- πλάσεως. Σίφον (ΚΕΤ'—694)

Προηρόσῃ Διαγωνισμὸν καρτῶν κα Μυστικῶν. Βραβεῖος προσηγορῆ Συμμεταχθὶ δίδραχος. Πρόεδρος μινι- αία: Δίσις: Ὀμορπον Διάβολο, p. r. Ἄν- δριταίαν. Ὁμορπος Διάβολος (ΚΕΤ'—695)

Βιολέτια τοῦ Βουνοῦ—Ἐστίω Παντελά- μη. Καλλὴ ἔργη. Τραυματίας τοῦ 1913 (ΚΕΤ'—696)

Διαπλαστούλα, γράψῃτε. Ἐδωράδς, Τούτοχῃ Ἀπών, Ἐλιδροφόρς, διδοῦ- σθετε. ΠΥΛΙΕΜΟΣ ΤΕΛΙΟΣ = ΜΑΡΙΚΑ ΔΗΜΗ- ΤΡΙΑΔΟΥ ἐπίτρον μέλος τοῦ Συλλόγου ΦΑΡΑΣΩ. Ἄουσα, καὶ γὰρ! Σπυγαίω μὲ Διαπλαστούλα διὰ νὰ ἐκδιδῶν περσι- οότερον. Βιολάντη (ΚΕΤ'—697)

Α σπῆς Παλιῶτες, σποχημαῖσῃμε δρ. 75 ἄν εἶται ὁ Κερσῶτος. Ὁ Στέλιος δὲν με ἐβρῆκε. ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχοντι ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925) ὑπάρχοντι ὀλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 32 ἔν δλω. Ἐκαστος τόμος ἀρραφος δρ. 30 καὶ ραμμῆνος δρ. 35. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκί- στον τόμου προσθεταῖ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμῆνος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωταρι- κὸν δρ. 18 εἶτε ἀρραφος εἶτε ραμμῆνος.